Wervelstof

Oklahoma

Suzanna Esther

Suzanna Esther

Wervelstof

Oklahoma

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2017

Copywright © Suzanna Esther
Omslag illustratie Suzanna Esther
Omslag vormgeving Ambilicious | Probeeld Ton de Koning
Portretfoto Erik Meijers | EM Photography
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Louise de Vos - Boeije; Inanna van den Berg | Ambilicious
Copywright © 2017 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-09-2 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wervelstof

Oklahoma

Dit boek draag ik op aan mijn zonen, Mike en Manu

Voorwoord

Mijn boek is naakter geworden dan ik voor ogen had. Wat begon als een kort spannend verhaal werd tijdens het herschrijven een reis naar het verleden dat raakte aan gemiste kansen en mijn onvermogen om duidelijke grenzen te stellen.

Door de reis in de tijd kwam ik bij delen in mezelf die ik liever niet onder een vergrootglas legde. Dat wat onder lag, kwam boven en streek neer als een filter over het heden. Mijn werkelijkheden, die ik in de loop der tijd keurig had opgeborgen in verschillende levens laatjes, lagen als een onoverzichtelijke hoop voor mijn voeten, waardoor ik struikelde over mijn eigen onvermogen.

Ik ben niet overtuigd of het oprakelen van het verleden altijd de juiste methode is om het leven beter aan te kunnen. Soms moet je het verleden laten rusten, het zien als een afgerond verhaal dat met een harde kaft en titel in je boekenkast staat. Soms glijden je ogen langs het boek en de titel zegt genoeg. Je hoeft het niet nog eens te lezen.

Ik ben me ervan bewust dat niemand me heeft gedwongen dit boek te schrijven, maar voor een schrijver is de 'naakte waarheid' net zo confronterend als voor 'niet schrijvers'. Voor mij is de enige remedie schrijven over dat wat het schrijven heeft opgerakeld. Hoe moeilijk ook, er zat niks anders op dan door de pijn heen te schrijven, in de hoop dat alles uiteindelijk weer in het 'juiste laatje' kwam te liggen.

Het schrijven van dit verhaal heeft me getoond wie ik was, waarom ik bepaalde wegen nam, wie ik ben en waar ik nog heen wil.

Suzanna Esther

1

Typerend voor het jaargetijde met de winter in aantocht sijpelde het grijze ochtendlicht mijn gemoedsrust binnen. Het was nog vroeg.

Met een kop koffie en een sigaret bereidde ik me voor op de dag. Ik nam mijn tijd, wetende dat het op school zoals altijd hectisch en vermoeiend zou zijn. Mijn dagboek lag open op mijn schoot, maar er kwamen geen gedachten op papier. Het stormde in mijn hoofd. Tegenstrijdige verlangens streden om de eerste plaats.

Ik stond op, liep naar de keuken en zette mijn lege mok op het aanrechtblad.

Toen ik in de gang mijn leren jack van de kapstok pakte, voelde ik een plezierige spanning die me tegelijkertijd in verwarring bracht. Steve's brief en ticket lagen al een week op het gangkastje. Volharden in mijn zelfopgelegde discipline streed met mijn altijd aanwezige verlangen om ergens thuis te horen, naar liefde en misschien zelfs naar een nieuw leven. Dat vluchten in passie en avontuur niet samen ging met het nemen van verantwoordelijkheid had mijn geschiedenis me wel geleerd.

Ik pakte mijn tas en met ingehouden adem opende ik behoedzaam de voordeur.

De zwerver die al een paar dagen in de kleine hal tussen mijn overbuurman en mij bivakkeerde, lag er niet.

Mijn appartement bevond zich op de bovenste verdieping van een gebouw vlakbij het Muiderpoortstation. De warmte die opsteeg in het toegankelijke trappenhuis was een geliefde slaapplek voor de minder fortuinlijken.

Gek genoeg maakte ik me zorgen over de zwerver die ik maar één keer slapend had aangetroffen. Misschien omdat ik besefte

dat de scheidingslijn tussen hem en mij fragiel was. Het leven kon zomaar een wending nemen die je alles ontnam wat je lief was. Op het stoffige stuk karton, blijkbaar zijn matras, had ik de avond ervoor een sinaasappel neergelegd. Het karton was verdwenen. De sinaasappel lag onaangeroerd in de hal.

...